

MOST KELLENE

kollázsvers

most kellene meghalnom hiszen a szerkesztőhöz talicskával ömleszténém a PRÓZAVERSEKET és generációm bálványai sárga szennylapokban tűnnek fel idétlen vigyorral arcukon most kellene meghalnom hiszen betonsúly alól virágzanak már a klasszikus maffiózók és családjuk az utak spirálrendszerén át ŐSI szellemvárosok felé nyomulhat most kellene meghalnom hiszen a fekete lyuk mélyéről cégek szupergalaxisáig repülnek az utolsó heroinisták és elhagyott fecskendőik csupán demonstrációs tárgyak a legújabb oktatófilmben most kellene meghalnom hiszen interneten bolyonganak SZÜLÉSNÉL a prostik és vörösre rúzsosztott ajkaik nem lebegnek többé piciny félholdak gyanánt a rákóczi tér előtt most kellene meghalnom hiszen frankhitelben fuldokolnak víz helyett a nagyfiúk akik tizen-nyolc éve egy FOLYÓN úsztak keresztül hogy vágózó álomügynökök androgén jelentéseit dicsérjék most kellene meghalnom hiszen a hulladékgyűjtő állomások bizarr kaszinóiban penésztől zöld színű sajtostallérokkal zsonglőrködnek a hajléktalanok és a konténerek szélére mint nyerőautomaták pofájára néznek vizsgáztalásul most kellene MEGHALNOM hiszen a forradalom

lecsengése előtt már büntetendők a kalandor tendenciák és nővéreim szerint a nagykörúton beazonosíthatatlan repülő tárgyként parázslik a legújabb metróépület most kellene meghalnom hiszen a GELKA szervíz cég júniustól csakis az underground lemezlovas nevében él tovább és a korszak valódi lázadói söröspalackkal merülnek a pinceklubok aljáig most kellene meghalnom hiszen energiáimat legszívesebben az utolsó rugaszkodásra fókuszálnám és miként a kiéhezett gepárd aki már saját izmait emészti fel REMÉLEM hogy zsákmányállatom sikoltása még visszhangozhat a város artikulátlan magaslati közt

KÉPZELT PIPACSMEZŐKÖN

zsinórvers

ma éjjel a szelektor ájulásig csak nekem vonyít a lemezjátszó mögül s én a parketten magányosan kasszálom az elképzelt pipacsmezőt így a lábfejek tipródó mozgásával összhangban a dolog rendszerezve táncnak minősül szóljon például a termékenységéről vagy szimplán a csajozásról persze lényege hogy a magasra libbenő tenyér napkorongként felragyoghat a stroboszkóp villogása közben s fénye már szinte a lemezlovas mellébe fúródik stigmatizálva egy nyolcéves barátságot mely öntudatlanul szent ám benne voltaképp a nő is pörög

ÚGYIS CSAK MENEKÜL

akárvers

a sövénnyel párhuzamban fut reggelente úgyis csak menekül a srác elől akit épített önmagából rohan a járda keskeny szalagján akár egy negatív abroszon melyen fel tudja kínálni lényét a semminek jobb oldalánál evőeszköz formájú házak lapulnak szinte hegyükre szúrnák de ő sötétzöld ég alatt szaladva nyújtja át mindenét közben az emlékeivé satnyuló dolgok szórazokoztatják eszébe jut a hólyagos bőrű ajtó vagy inkább a rézkarnis csiszolása s persze rendszerint a tűzvörös hajú csaj aki voltaképp élvezett mikor angolórán combjához ért a nyelvtanár

■ **Legény Jácint** (1976): költő, fordító, képzőművész. Központi Zóna című verseskötete 2006-ban jelent meg a Balassi Kiadónál, *RAF: Búcsúszimfónia* című könyve pedig 2009-ben a Kalligramnál. Nyomólemezzel installációi és kollázsai legutóbb az ARTE Galériában, a Magyar Műhely Galériában, valamint a Kassák Múzeumban kerültek bemutatásra.